

Andere boeken van Sanne Miltenburg bij Clavis

De betoverde balletschoentjes
Nu ben ik de baas, Sinterklaas!
Mijn vriend de heksenkat
Prinses Cupcake
Waar blijft de herfst?
De papawinkel

Sanne Miltenburg

De tijgerprinses en andere fonkelnieuwe sprookjes

© 2023 Clavis Uitgeverij, Hasselt – Amsterdam – New York

Trefw.: sprookjes, magie, dieren

NUR 277, 282, 274

ISBN 978 90 448 5051 2

D/2023/4124/188

Coverillustratie sterren (Holiday Abstract shiny color gold design element): strizh/PIXTA

Alle rechten voorbehouden

www.clavisbooks.com

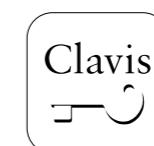
www.sannetekent.nl

Sanne Miltenburg

De Tijgerprinses

**en andere
fonkelnieuwe
sprookjes**

Inhoudsopgave

De tijgerprinses	9
Een echte ridder	17
Faiza en de dorstige baobab	25
De poen van baas Coen.....	33
Tover me slank.....	43
Elfenlief, hartendief	49
De kleine eenhoorn en de poema.....	57
Een cadeau voor een prins	65
Flop en de Supercomputer.....	73
De hertenprins	81
Parels van de zeemeermin	89
De uitgeputte beschermengel	95
Koude reuzentenen	103
Groen door een zoen.....	111
Bouwprinses Bo en de nachtdraak.....	119
Het ninja-examen	127
Red de Geluksboom!	135

De Tijgerprinses

Met een zak voer over haar schouder sjokt prinses Mira naar de gouden kooien in de paleistuin. Daar wonen haar tijgers Licht en Schaduw. Elke ochtend geeft ze hun eten voordat ze naar school gaat.

Eerst vult Mira de voerbak van Licht tot de rand. De tijgerin houdt haar kop schuin. 'Wat kijk je chagrijnig, prinses,' zegt ze. 'Is er iets aan de hand?'

Mira zucht. 'Ik heb geen zin in school. Vandaag krijgen we weer rekenen. Dat is zo saai!'

De tijgerin likt de kussentjes van haar voorpoot. 'Saai of niet, van school word je wel slim.'

'Nou en?' moppert Mira. Ze schopt een steentje weg. 'Dan blijf ik maar dom.'

Licht glimlacht. 'Dat meen je niet. Later word je koningin, dan moet je slim zijn om het land te besturen.'

'Pff!' Mira steekt haar tong uit. 'Wat ben je toch een zeur, Licht!' Ze pakt de bak met voer en kiepert de inhoud terug in de zak. 'Weet je wat? Vandaag krijg je geen eten. Misschien dat je dan morgen niet meer zo aan mijn kop zeurt.'

Stampvoetend loopt ze naar de tweede kooi. Tijger Schaduw krijgt een dubbele portie brokken.

'Ik wil niet naar school,' klaagt Mira.

'Gelijk heb je!' zegt Schaduw. Hij grijnst zijn tanden bloot. 'School is stom. Als je spijbelt, kan je heerlijk de hele dag spelen.'

Dat klinkt geweldig! Toch twijfelt Mira nog. Is dat wel eerlijk?

'Durf je niet?' vraagt Schaduw.

'Tuurlijk wel!' roept Mira snel. Ze kijkt hem stoer aan.

Verderop in de tuin klinkt gepraat en gelach. De kinderen van het paleis wandelen richting de poort om naar school te gaan. Snel verstopt Mira zich achter Schaduws kooi. Met een kloppend hart ziet ze de kinderen verder lopen. Niemand ziet haar en al snel is de tuin weer leeg. Nu heeft Mira de hele middag om te doen waar ze zin in heeft. Ze moet er alleen voor zorgen dat ze achter de hoge struiken blijft, zodat niemand in het paleis haar kan zien.

Ze klimt in de palmbomen, plukt armenvol bloemen en zwemt in de hofvijver tussen de kleurige vissen.

‘Spijbelen is spannend!’ zegt Mira tegen Schaduw. ‘Maar ... wat als ze ontdekken dat ik niet op school ben?’

Schaduw grinnikt. ‘Dan geef je de meester de schuld.’

Die avond roept de koning Mira bij zich. ‘Ik hoorde van meester Bharat dat je niet in de klas was.’

Mira knikt. ‘Dat klopt, papa. Ik ben niet naar school gegaan omdat Bharat erg slecht lesgeeft. Ik leer niets van hem.’

Diezelfde avond wordt de meester ontslagen.

De volgende ochtend geeft Mira de brave tijgerin Licht weer eten. Die kon gisteren alles zien en horen vanuit haar kooi.

Bezorgd kijkt ze Mira aan. ‘Dat had ik nooit van jou gedacht. Je spijbelt en liegt. Door jouw schuld is die arme meester ontslagen.’

Mira krimpt in elkaar als ze aan meester Bharat denkt. Eigenlijk was hij heel aardig. Als hij moeilijke sommen uitlegde, had hij eindeloos veel geduld. De schaamte die Mira voelt, is vreselijk. Weer grist ze de bak met eten weg. ‘Licht, ik geef je een hele week geen voer meer,’ roept ze schor. ‘Dat zal je leren om zo tegen me te praten!’

Schaduw krijgt nu elke dag extra eten.

‘Je lijkt wel gegroeid,’ zegt Mira. Naast het grote roofdier voelt ze zich klein en kwetsbaar.

De tijger lacht met fonkelende ogen. ‘Deze kooi is gewoon klein.’

Nu de school een nieuwe meester zoekt, heeft Mira alle dagen vrij om te spelen in de paleistuin. Van ’s morgens vroeg tot ’s avonds laat is ze in de weer en ze verkent alle hoeken en gaten.

‘Ik heb honger,’ klaagt ze na een tijdje. Van al dat spelen krijg je flinke trek.

‘Het raam van de paleiskeuken staat open,’ zegt Schaduw. ‘Daarachter ruik ik allemaal heerlijke luchtjes. Klim naar binnen en pak zoveel je wilt.’

‘Is dat niet stelen?’ twijfelt Mira.

‘Durf je niet?’

‘Tuurlijk wel!’

Mira klimt door het raampje en rooft de halve paleiskeuken leeg. Ze smult van haar buit: een malse gebakken kip, gezouten pinda’s en mierzoete mango’s.

‘Stelen is heerlijk,’ zegt Mira tegen Schaduw. ‘Maar ... wat als ze ontdekken dat er eten weg is?’

Schaduw grinnikt. ‘Dan geef je de kok de schuld.’

Diezelfde dag wordt de kok ontslagen.

Mira heeft alle palmbomen in de tuin beklommen, aan alle bloemen geroken en elke vis in de vijver bestudeerd. De geweldige tuin propvol avonturen is nu oersaai en de tijd kruipt voorbij als een schildpad. Ze heeft er genoeg van om in haar eentje te spelen. De vriendjes uit haar klas komen niet meer in haar buurt. Die zijn nog steeds kwaad omdat door Mira’s schuld hun lieve meester is ontslagen.

Lamlendig ligt Mira in een hangmat naast Schaduws kooi te bedenken wat ze nu weer kan doen.

‘Ik verveel me,’ klaagt ze.

‘Dan weet ik iets spannends!’ zegt Schaduw. ‘Verstop je op het dak van het paleis en gooi waterbommetjes naar bediendes.’

‘Is dat niet gevaarlijk?’ twijfelt Mira.

‘Durf je niet?’

‘Tuurlijk wel!’

Bij de fontein vult Mira palmladeren met water en daarna verbergt ze zich op het dak. Onder haar klinken voetstappen. Een bediende draagt een prachtige vaas van porselein.

Mira mist de jongen met haar waterbommetje, maar gooit de trap kletsnat. De bediende glijdt uit en laat de vaas uit zijn handen glippen. *Klabats!* Het porselein spat uiteen in honderden scherven.

‘Waterbommetjes gooien is lachen,’ vertelt Mira even later aan Schaduw. ‘Maar ... wat als ze ontdekken dat de vaas is gebroken?’

Schaduw grinnikt. ‘Dan geef je de bediende de schuld.’

Diezelfde dag wordt de bediende ontslagen.

‘Ik ben trots op je,’ zegt Schaduw tegen Mira. ‘Je deed alles wat ik van je vroeg. Nu is het tijd voor het echte werk.’

‘Het echte werk?’ Mira begint te zweten. Wat heeft hij nu weer bedacht?

Schaduw grijnst. ‘De volgende keer moet je niet met water, maar met stenen gooien. Kijken wat er dan gebeurt!’

Mira wordt misselijk. Wil ze wel iemand pijn doen? Vanuit haar ooghoeken gluurt ze naar Licht, verderop in de tuin. Het liefste zou ze haar nu vragen wat zij hiervan vindt. Maar Schaduw houdt haar in de gaten en wil dat ze alleen bij hem komt. De tijger tikt met een nagel tegen haar neus. ‘Morgen ga je met stenen gooien. Beloofd?’

‘Eh, ja,’ stamelt Mira.

De tijger is nu zo groot dat hij hoog boven haar uittorent. Ze is blij als ze bij hem weg kan. Hij geeft haar steeds meer de kriebels.

De volgende ochtend brengt Mira Schaduw zijn ontbijt. Haar benen voelen loodzwaar. Moet ze straks echt stenen naar mensen gaan gooien? Voor de tijgerkooi blijft ze staan. De spijlen zijn verbogen en de kooi is leeg: Schaduw is ontsnapt! Huiverend kijkt Mira om zich heen. Sluipt er een schaduw daar achter, in de struiken?

‘GRRAAUUUWWW!’

Mira voelt de hete adem van de tijger in haar gezicht. Schaduw springt haar omver, ze valt op haar rug en alle brokken voer vliegen in het rond. Het lijkt of haar hart in haar keel blijft steken, zo erg schrikt ze. ‘Schaduw,’ fluistert ze schor. ‘Wil je alsjeblieft teruggaan in je kooi? Je maakt me bang.’

De tijger snuffelt aan haar gezicht, zijn snorharen kriebelen. ‘Jij bent degene die me zo groot en sterk maakte met al dat eten. Waarom gun je me dan nu mijn vrijheid niet?’

‘Ik ... Ik ben je bazin,’ stottert Mira. ‘Luister naar me! Ga terug in je kooi.’

Schaduw lacht. Scherpe tanden glinsteren in zijn bek. ‘Vroeger was je mijn bazin. Maar nu niet meer. Nu ben ik jóúw baas.’ Hij likt Mira’s wang alsof hij een ijsje keurt. ‘Ik heb genoeg van al die saaie brokken. Misschien wil ik vandaag wel een koninklijke maaltijd.’

Mira’s adem stukt. Net als ze denkt dat haar laatste uur heeft geslagen, hoort ze gegrauw van een andere tijger. Licht! De tijgerin is zo mager dat ze door de spijlen van haar kooi kon glippen. Meer door snelheid dan door gewicht duwt ze Schaduw van Mira af. ‘Laat haar met rust.’

‘Ha!’ lacht Schaduw. ‘Ik ben niet bang voor je. Je bent zo dun als een rietstengel. Ik blaas je zo omver.’

De tijgers draaien grommend om elkaar heen, terwijl Mira van een veilige afstand toekijkt. Dan barst het tijgergevecht los.

‘Kom op, Licht!’ roept Mira.

De tijgerin doet haar best, maar Schaduw is een stuk groter en sterker. Hij drijft haar in een hoek tegen de paleismuur. ‘Nou nou,’ grinnikt hij. ‘Dit gaat wel heel makkelijk.’

Net als hij Licht een klap wil verkopen, duikt ze opzij en drukt hem in een slimme nekklem. Schaduws toegenomen gewicht maakt hem logger dan anders. Hij reageert niet op tijd. Brullend van de pijn valt hij op zijn rug en klauwt met zijn voorpoten in de lucht. De tijgerin is net buiten zijn bereik. Licht zet steeds meer druk op haar klem, zodat de lucht uit Schaduws keel wordt geperst. Hij spartelt als een vis op het droge.

‘Geef je je over?’ vraagt Licht.

‘Kuch!’ hoest Schaduw. ‘Au ... Ja! Oké!’

Mira sluit Schaduw op in de kooi van Licht, de enige kooi die nog heel is. De tijger is te uitgeput om de tralies te verbuigen. Vanaf nu krijgt hij alleen een gewone portie eten, zodat hij nooit meer zo sterk wordt. Licht krijgt juist extra eten om aan te sterken. Hongerig slokt ze de brokken op, terwijl Mira haar over haar kop aait.

‘Je hebt me gered!’ zegt ze. ‘Het spijt me dat ik je geen eten gaf. Voortaan zal ik goed voor je zorgen.’

Vanuit zijn kooi gromt Schaduw naar Mira.

Ze fronst. ‘Moet ik hem wel in de paleistuin houden? Ik kan hem nog steeds horen. Net als zijn gevaarlijke plannetjes.’

Licht glimlacht. ‘Je kan mij toch óók horen. Je kan altijd kiezen naar wie je luistert. Jij bent de baas, niet Schaduw.’

Mira knikt.

‘En wat ga je nu doen?’ vraagt Licht.

Mira zucht. ‘Eigenlijk moet ik mijn vader alles eerlijk vertellen. Maar ik durf niet.’

Licht geeft haar een duwtje met haar kop. ‘Kom op! Straks zal je opgelucht zijn dat je het hebt gedaan.’

Mira bijt op haar lip. ‘Ja ... je hebt gelijk.’

Met een vuurrood hoofd staat ze even later voor haar vader. Ze heeft hem alles verteld. De koning kijkt haar fronsend aan. ‘Dus je loog over je meester om te kunnen spijbelen?’

‘Ja,’ stottert Mira.

‘En je roofde de keuken leeg?’

‘Ja.’

‘En je liet een bediende struikelen?’

‘Ja.’

Het liefst zou Mira in de grond verdwijnen. ‘Het spijt me zo. Ik wil het graag goedmaken.’

De koning roept een wachter naar zich toe. ‘Haal de ontslagen meester, kok en bediende. Ze krijgen hun baan weer terug. Laat weten dat hun ontslag een misverstand was en dat ik de dader zal straffen.’

Mira durft het bijna niet te vragen. ‘Vader, wat ... wat is mijn straf?’

‘Je krijgt een week huisarrest. Je moet op je kamer blijven om al je huiswerk in te halen. Je biedt je excuses aan bij de meester, de kok en de bediende. En ...’ Hij gebaart naar Mira. ‘Kom hier.’

Langzaam loopt ze naar voren. Krijgt ze nu een uitbrander?

Maar de koning spreidt zijn armen voor een dikke knuffel. Zijn stem klinkt zachtjes in haar oor. ‘Ik schrok me dood toen je vertelde over de aanval van Schaduw. Bijna had ik mijn geliefde dochter verloren!’

Mira glimlacht.

Ze houdt zich netjes aan alle afspraken. Als ze weer naar buiten mag, verwelkomen haar vrienden haar terug op school. Nu meester Bharat weer lesgeeft, hebben ze Mira vergeven. En na de schooldag neemt Mira haar klasgenootjes mee naar de paleistuin. Daar loopt Licht vrij rond. De kinderen mogen op haar rug een ritje maken en schreeuwen en joelen van plezier. ‘Nog een keer!’

Op de achtergrond ijsbeert Schaduw heen en weer in zijn kooi. Hij probeert Mira naar zich toe te lokken. Fluistert haar allerlei plannetjes in het oor. Maar steeds schudt ze lachend haar hoofd: ‘Ben je gek? Dat ga ik écht niet doen!’